

Η ΓΕΝΝΗΣΙΣ ΤΟΥ ΛΥΤΡΩΤΟΥ

Ἡ γέννησις τοῦ Σωτῆρος εἶναι ἡ ἱερωτάτη καὶ ἀγιωτάτη τῶν ἐορτῶν. Ὁ Θεὸς γίνεται ἄνθρωπος, γεννᾶται ἐν φάτῃ ἀγγελοι δοξάζουν ἐν οὐρανοῖς καὶ ἐν τῇ γῇ μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων διαχύνεται τὸ ἰλαρὸν καὶ ἀνέσπερον φῶς τῆς εἰρήνης καὶ τῆς παρηγορίας. Ὁ Ἰησοῦς ἦτο ἡ προσδοκία τῶν Ἐθνῶν καὶ ὁ φωτοβόλος τῆς δικαιοσύνης ἥλιος ὅστις διὰ τῶν μαρμαρυγῶν καὶ φωτεινῶν ἀκτίνων διέλυσε τὰ πυκνὰ τῆς πλάνης καὶ κακίας νέφη καὶ διέχυσε νέον φῶς γνώσεως, ἀγάπης καὶ δικαιοσύνης ἐν τῇ ἀνθρωπότητι ἣτις ἐβράδιζεν εἰς τὸ σκότος τῆς εἰδωλολατρείας καὶ ἀμφιβολίας. Ὁ ἄνθρωπος φύσει τοῦ εἰδέναι ὀρεγόμενος ἐζήτει τὴν ἀλήθειαν ἣτις εἶναι ἡ φυσικὴ τροφή τοῦ πνεύματος. Ἄλλ' οἱ ἄνθρωποι κατὰ διαφόρους τρόπους ἐζήτουν νὰ κορέσουν τὴν πνευματικὴν ταύτην δίψαν. Ἡ ἀλήθεια ἦτο ἄγνωστος εἰς τὸν κόσμον, καὶ ἡ ἀνθρωπότης ἀνευ πηδαλίου καὶ πηξίδος ὡς πλοῖον χειμαζόμενον ἐν πολυκυμάντῳ θαλάσῃ ἔβαινεν ἐν τῷ ὠκεανῷ τῆς ἀγνοίας καὶ ἀμφιβολίας.—Τὰ πάντα ἦσαν Θεὸς ἐκτὸς τοῦ Θεοῦ κατὰ τὸν περίφημον Βοσσανιανὸν τὴν ἐποχὴν ἐκείνην. Ἡ λαμπρὰ τῶν ἀρχαίων παραδόσεων ὅλοεν ἐσβένυτο ὑπὸ τῶν δηλητηριωδῶν ἀναθυμιάσεων τῆς πλάνης καὶ τοῦ ψεύδους. Ἡ μεταξὺ Θεοῦ καὶ ἀνθρώπου σχέσις εἶχε διακοπῇ τελείως διὰ τῆς ἀμαρτίας, ἣτις ὡς μεσότοιχον ἐχώριζε τὸν ἄνθρωπον ἀπὸ τὸν Θεόν. Ὁ Θεὸς μένει ἐκτὸς τοῦ ἀνθρώπου καὶ ὁ ἄνθρωπος ἐκτὸς τοῦ Θεοῦ. Αἱ πανταχοῦ πρὸς ἐξιλέωσιν τελούμεναι θυσίαι δὲν ἐπετύγγανον τοῦ ποθομένου. Ὁ ἄνθρωπος σκοτισθεὶς τὸν νοῦν καὶ ἐξασθενήσας κατὰ τὴν θέλησιν ἐφέρετο ὑπὸ τῶν ἀγρίων κυμάτων τῆς πλάνης καὶ διαφθορᾶς ἐδῶ καὶ ἐκεῖ ἀνευ ὁδηγῶν ἀστέρος χωρὶς ἐλπίδα νὰ φθάσῃ εἰς εὐδιον λιμένα. Αἴφνης τὸ λατρευτὸν παιδίον γεννᾶται ἐν τῇ φάτῃ ἐν ἀφανείᾳ. Ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ ἀγάλλονται. Τὸ μεσότοιχον αἶρεται καὶ ἀποκαθίστανται αἱ ἀγαθαὶ σχέσεις Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων. Τὸ σκότος διαλύεται. Ἡ πλάνη φυγαδεύεται. Ἡ ἀμαρτία τῶν πρωτοπλάστων συντριβεται. Ἡ Γέννησις τοῦ Χριστοῦ εἶναι τὸ σπουδαιότερον τῆς ἱστορίας γεγονὸς καὶ τὸ κέντρον τῆς παγκοσμίου ἱστορίας

Ἡ ἱστορία τοῦ Χριστιανισμοῦ εἶναι ἱστορία τοῦ πολιτισμοῦ καὶ τοῦ ἀνθρωπισμοῦ. Ἡ μορ-

φή τοῦ κόσμου ἀλλάσει τελείως. Αἱ ἰδέαι καὶ αἱ κατευθύνσεις τῶν ἀνθρώπων μεταστρέφονται ἐπ' ἀγαθῷ καὶ πάντα ταῦτα καὶ ἄπειρα ἄλλα ἀγαθὰ ἐπέρχονται χάρις εἰς τὸ μυστηριώδες Θεῖον Βρέφος.

Ο ΑΣΤΗΡ ΤΩΝ ΜΑΓΩΝ

Ὁ ἱερός Χρυσόστομος ἐρμηνεύων τὴν Κ. Δ. καὶ φθάσας εἰς τὸ πολύκροτον ζήτημα τοῦ τίς ὁ ἀστήρ τῶν μάγων, λέγει τὰ ἑξῆς. «Ἴνα μὴ συνάπτοντες ἀπορίας ἀπορίας ἰλιγγιοῦν ὑμᾶς ποιούμεν φέρε δὴ λοιπὸν ἐπὶ λύσιν τῶν ζητουμένων ἔλθωμεν ἀρχὴν τῆς λύσεως ἀπὸ τοῦ ἀστέρος αὐτοῦ ποιούμενοι. Ἄν γὰρ μάθωμεν τίς ὁ ἀστήρ καὶ ποταπός, καὶ εἰ τῶν πολλῶν εἰς, ἢ ξένος παρὰ τοὺς ἄλλους καὶ εἰ φύσει ἀστήρ ἢ ὄψει μόνον ἀστήρ, εὐκόλως καὶ τὰ ἄλλα πάντα εἰσόμεθα. Πόθεν οὖν ταῦτα ἔσται δῆλα; Ἀπὸ τῶν γεγραμμένων αὐτῶν ὅτι γὰρ οὐ τῶν πολλῶν εἰς ὁ ἀστήρ οὗτος ἦν, μᾶλλον δὲ οὐδὲ ἀστήρ, ὡς ἔμοιγε δοκεῖ, ἀλλὰ δύναμις τις ἀόρατος, εἰς ταύτην μετασηματισθεῖσα τὴν ὄψιν. **Πρῶτον** ἀπὸ τῆς πορείας αὐτῆς δῆλον. Οὐ γὰρ ἔστιν ἀστήρ τις ταύτην βαδίζον τὴν ὁδὸν ἀλλὰ κἂν ἥλιον εἴπῃς, κἂν σελήνην κἂν τοὺς ἄλλους ἅπαντας ἀστέρας, ἐξ ἀνατολῶν ἐπὶ δύσιν ὄρωμεν χωροῦντας οὗτος δὲ ἀπὸ ἄρκτου πρὸς μεσημβριάν ἐφέρετο οὕτω γὰρ ἡ Παλαιστίνη πρὸς τὴν Περσίδα κεῖται.

Δεύτερον καὶ ἀπὸ τοῦ καιροῦ τοῦτ' ἔστιν ἰδεῖν, οὐ γὰρ ἐν νυκτὶ φαίνεται, ἀλλ' ἐν ἡμέρᾳ μέσῃ ἡλίου λάμπωντος, ὅπερ οὐκ ἔστι δυνάμει ἀστέρος, ἀλλ' οὐδὲ σελήνης· ἢ γὰρ τοσοῦτον πάντων ὑπερέχουσα, τῆς ἀκτίνος φανεῖσθαι τῆς ἡλιακῆς, κρύπτεται εὐθέως καὶ ἀφανίζεται. Οὗτος δὲ τῇ τῆς οικείας λαμπρότητος ὑπερβολῇ καὶ τὰς ἀκτίνας ἐνίκησε τὰς ἡλιακὰς φαινόμηνος ἐκείνων φανείσθαι καὶ ἐν τοσοῦτῳ φωτὶ μεῖζων λάμπας. **Τρίτον** ἀπὸ τοῦ φαίνεσθαι καὶ πάλιν κρύπτεσθαι. Τὴν μὲν γὰρ ἕως Παλαιστίνης ὁδὸν ἐφαίνετο χειραγωγῶν ἐπειδὴ δὲ ἐπέβησαν τῶν Ἱεροσολύμων ἐκρυψεν ἑαυτὸν εἶτα πάλιν, ὅτε τὸν Ἡρώδη ἀφέντες διδάξαντες αὐτὸν ὑπὲρ ὧν ἦλθον ἐμελλον ἀπιέναι δεικνυσιν ἑαυτὸν ὅπερ οὐκ ἔστιν ἄστρον κινήσεως ἀλλὰ δυνάμειος τινὸς λογικωτάτης· οὐδὲ γὰρ ἰδίαν τινα πορείαν εἶχεν, ἀλλ' ὅτε μὲν ἔδει βαδίσαι αὐτοὺς ἐβράδιζεν, ὅτε δὲ σῆναι, ἴστατο, πρὸς τὸ δέον πάντα οἰκονομῶν καθάπερ ὁ στίλος τῆς νεφέλης καὶ καθίζων καὶ ἐγείρων τὸ

στρατόπεδον τῶν Ἰουδαίων ἤνικα ἐχρῆν.

Τέταρτον ἀπὸ τοῦ τρόπου τῆς δειξέως τοῦτο ἂν τις καταμίθῃ σαφῶς. Οὐ γὰρ ἄνω μένων τὸν τύπον ἐδείκνυε οὐδὲ γὰρ δυνατὸν ἦν αὐτοῖς οὕτω μαθεῖν· ἀλλὰ κάτω καταβὰς τοῦτο ἐποίει.... Πῶς οὖν ὁ ἀσπὴρ εἶπέ μοι, τόπον οὕτω στενὸν φάτνης καὶ καλύβης ἐδείκνυ εἰμὴ τὸ ὑψηλὸν ἐκείνο ἀφίεις κάτω κατέβη καὶ ὑπὲρ αὐτῆς ἔστη τῆς κεφαλῆς τοῦ παιδίου ὅπερ οὖν καὶ ὁ εὐαγγελιστῆς αἰνιττόμενος ἔλεγεν «ἰδοὺ ὁ ἀσπὴρ προῆγεν αὐτοὺς ἕως ἐλθῶν ἔστη ἐπάνω οὐ ἦν τὸ παιδίον».

Ἡ ΕΓΚΛΗΜΑΤΙΚΗ ΣΠΑΤΑΛΗ

Ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν ὁ τῶσον φιλοστόργως διὰ τὸ κοίμινόν του φρονίζον ἐκάστοτε ἐξαπολύει πρὸς τὸν λαὸν διαφόρους παραινετικὰς ἐγκυκλίους πρὸς περιστολὴν κατὰ τὸ δυνατὸν τῆς ἐπιπολαζούσης ἀνθηκτικότητος καὶ ἐν παντὶ παραλυσίας ἀλλὰ καὶ ἐκ παραλλήλου συνεργάζεται ἐν προκειμένῳ καὶ μετὰ τῶν ἐπισήμων πρὸς λήψιν τῶν σχετικῶν μέτρων. Μία ἐκ τούτων ὑπῆρξε καὶ ἡ πρὸ ἡμερῶν κατὰ τῆς σπατάλης ἐγκύκλιος ἣτις νομίζομεν ὅτι πρέπει νὰ ἔλθῃ εἰς ὕσον τὸ δυνατὸν μεγαλυτέραν δημοσιότητα καὶ νὰ μελετηθῇ σοβαρῶς ἀπὸ ὅλους μας καὶ νὰ ἐφαρμοσθῇ μάλιστα ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῶν ἡμερῶν τὰς ὁποίας διερχόμεθα καθ' ὅς ἐκδηλώνεται ἡ μᾶλλον ἀδικαιοσύνητος καὶ ὀλεθρία σπατάλη ἐν' ᾗ τόσα ἐρρεΐπια χαίνουσι ἐνώπιόν μας, καὶ τόσαι ἀνεπούλοτοι πληγαὶ πυρορροοῦν, καὶ τόσοι κίνδυνοι μᾶς ἐπαπειλοῦν. Εἶναι ἀνάγκη ν' ἀνανήψωμεν, νὰ σωφρονήσωμεν καὶ νὰ ὀρθοποδήσωμεν ἂν θέλωμεν νὰ ζήσωμεν, καὶ ὡς ἄτομα, καὶ ὡς ἔθνος καὶ ὡς κοινωνία.

Ἰδοὺ καὶ ἡ ἐγκύκλιος.

Εἶναι γεγονόςδες ἀναντίρρητον, ἐπιμαρτυρούμενον ἐκ τῶν πραγμάτων αὐτῶν, ὅτι ἡ Ἑλληνικὴ κοινωνία σήμερον κατέχεται ὑπὸ πρωτοφανοῦς τινος μανίας πρὸς ἀσωτείαν καὶ σπατάλην. Αἱ πρόσφατοι μεγάλοι ἐθνικαὶ ἡμῶν ἀπώλειαι εἰς ἀνθρώπους, ἐπαρχίας ὀλοκλήρους καὶ εἰς χρῆμα, ἀντὶ νὰ ἐμβάλωσιν εἰς τοὺς Ἑλληνας πολίτας τὸ πνεῦμα τῆς περισυλλογῆς καὶ τῆς φειδοῦς, πρὸς ὀρθοπόδησιν τῆς φίλης ἡμῶν πατρίδος, τούναντίον, θὰ ἐνόμιζέ τις ὅτι συνετέλεσαν εἰς τὴν δημιουργίαν τῆς ὀλοῦν ἐπιτεινομένης φρενίτιδος καὶ τῆς ἀλογίστου δαπάνης, σκοπὸν μοναδικὸν ἐχούσης τὴν ματαίαν ἐπίδειξιν καὶ τὴν ἡδονιστικὴν ἀπόλαυσιν τῶν ἀγαθῶν τῆς γῆς.

Καὶ ἐνῶ ἅπαντα τὰ Κράτη, τὰ μετασχῶντα εἰς τὴν τρομακτικὴν σύρραξιν, τῆς ὁποίας πρὸ μικροῦ μάρτυρες παρόστημεν, ἐπέβαλον εἰς ἐ-

αὐτά, ὡς ὁμάδες κοινωνικαὶ καὶ ὡς ἄτομα, οἰκονομίας καὶ ἐλάττωσιν καὶ περιορισμὸν ἀξιωματικῶν δαπανῶν περιττῶν, πρὸς οἰκονομικὴν τοῦ συνόλου περισυλλογὴν, ἐν Ἑλλάδι παρατηρεῖται μανιώδης τάσις πρὸς κατασώτευσιν καὶ κατασπατάλησιν τοῦ χρήματος εἰς μηδαμινὰ καὶ ἀνάξια ἀνθρώπων σοβαρῶς ἐκτιμώντων τὴν ἀληθῆ ἔννοιαν τῆς ζωῆς καὶ τῆς πραγματικῆς χαρᾶς καὶ εὐτυχίας. Ἐπειδὴ δὲ ἅπαντα ἀπαξιαπλῶς τὰ εἶδη, τὰ θεραπεύοντα ἀνάγκας ἐξογκωμένας καὶ ὀρέξεις ἐκδηλυτικὰς, ἐκ τῆς ἁλλοδαπῆς προέρχονται, ἐκεῖ καὶ φυγαδεύεται κατὰ ἑκατομμύρια ὀλοκλήρα τὸ χρῆμα τοῦ λαοῦ, οὕτινος τόσην ἀνάγκην διὰ τὴν μελλοντικὴν τῆς ὑπαρξίν ἔχει ἡ ἐπουλώνοσα τὰς δυσθεραπεύτους πληγὰς τοῦ Ἑλληνικῆ πατρίδος.

Καὶ οὕτω διαπιστοῦται ὅτι ἐκ τῆς Ἑλλάδος ἐξήχθη κατὰ τὸ πρῶτον ἐξάμηνον τοῦ 1925 —φερ' εἰπεῖν— ποσὸν 145 χιλιάδων λιρῶν διὰ τὴν εἰσαγωγὴν ὑφασμάτων μεταξωτῶν, καὶ ἔτι φροβρώτερον καὶ ἀπογοητευτικώτερον, ποσὸν 18 χιλ. λιρῶν, ἥτοι 85 ὀλοκλήρων ἑκατομμυρίων δραχ. διὰ τὴν εἰσαγωγὴν ἀρωμάτων!

Ἡ τοιαύτη ἐξωφρενικὴ σπατάλη χρήματος εἰς ὅλους ἐπουσιώδη καὶ περιττά, ἣτις οὐχὶ σπανίως γίνεται αἰτία ἀπληστίας, καὶ αἰσχροκερδείας, κλοπῶν καὶ καταχρήσεων καὶ τῶν ἄλλων κακῶν, τὰ ὁποῖα ἀσχημίζουσιν τὴν σύγχρονον ζωὴν, ἀποτελεῖ ἔγκλημα μονονουχὶ ἀπέναντι τῆς χώρας ἡμῶν, ἐνθα εἰς χιλιάδας πολλὰς ἀνέρχονται οἱ μὴ δυνάμενοι νὰ κορέσωσι τὴν πείναν των καὶ διὰ ξηροῦ ἀκόμη ἄρτου καὶ νὰ στεγάζωσι τὸ τεταλαιπωρημένον αὐτῶν σαρκίον οἱ συρόμενοι εἰς τὰς ὁδοὺς προσβεβλημένοι ὑπὸ νόσων ἀνιάτων, χωρὶς νὰ δύνανται νὰ διαθέσωσι ἐλάχιστον χρηματικὸν ποσὸν διὰ τὴν περίθαλψιν τῆς ὑγείας αὐτῶν.

Ἡ δαπάνη χρημάτων εἰς ἀντικείμενα πολυτελείας ὅλους περιττά, ὑπὸ τὰς σημερινὰς συνθήκας, ὁπότε τὸ Ἑλληνικὸν Κράτος προσπαθεῖ νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὴν ὁδὸν τῆς οἰκονομικῆς ἀνορθώσεως καὶ εὐεξίας, πρὸς ἀνύψωσιν τοῦ γοήτρου αὐτοῦ παρὰ τοῖς ξένοις, πρὸς ἀντιμετώπισιν ἐνδεχομένων μελλοντικῶν ἐθνικῶν κινδύνων καὶ πρὸς ἄνετον ζωὴν τοῦ ἐργαζομένου καὶ βιοπαλαίοντος λαοῦ, ἀποτελεῖ περιφρόνησιν καὶ ἀστοργίαν ἐγκληματικὴν κατὰ τῆς πατρίδος, τὴν ὁποῖαν ἐδιδάχθημεν νὰ θεωρῶμεν καὶ ὀφείλομεν νὰ θεωρῶμεν μητρὸς τε καὶ πα-